

Следъ петъ-шестъ дня Илия замина за града, а като се върна, конетѣ ги нѣмаше — доде си съ чужда каруца.

— Де сж конетѣ? Какво направи конетѣ?
— попита дѣдо Герги.

Илия потупва джоба си и се смѣе.

— Ей ги де сж конетѣ, продадохъ ги.

— Бе, синко, какво направи? Таквизъ коне! Де ще ги намѣришъ?

— По-хубави ще купя. Тѣзи нищо не сж.

Илия пакъ завървѣ на Геновата кръчма. Понѣкога той се отбиваше при Аничка и Тодора, гледаше ги какъ работятъ. Приказваше само съ Тодора, защото ако кажеше нѣщо на Аничка, тя мълчеше, преструваше се, че не го е чула. А пѣкъ си бѣше спокойна, гледаше го съ свѣтлитѣ си усмихнати очи и не искаше да знае, че има чуждѣ човѣкъ.

— Една-две години бѣхъ къмъ Тузлата, — разправяше Илия. — Бѣхъ при единъ чокоинъ, векилинъ му бѣхъ на чифлика. Ама чифликъ — две села, като туй. Много ме обичаше. „Ти, кай, нѣма да си ходишъ, не те пускамъ.“ Имаше дъщеря, — Мариора се казваше. Искда ме прави зетъ. Тѣй ли? — рекохъ. Нѣма го майстора! И да ме нѣма.

— Тогазъ ли мина отсамъ?

— Не, сетне. Сега азъ бѣхъ въ Ески-Джумая, на панаиря. Свити хора сж туй нашитѣ българи, аретликъ, не сж като власитѣ. Вла-